

stroj, případně jeho typ, úředně zkoušen a schválen». Dodatečná ustanovení byla schválena výnosem ministerstva vnitra ze dne 10. července 1930, č. 43.608/1930, jak jest na nich potvrzeno. Tehdy nebyly ještě vydány zákon č. 81/1935 a vládní nařízení č. 203/1935 Sb. z. a n. a nemohla proto pojišťovna mít na mysli jejich předpisy, nýbrž jen tehdy platné ministerské nařízení ze dne 28. dubna 1910, č. 81 ř. z., jež neobsahovalo ustanovení o pravidelném, opakujícím se přezkoušení motorových vozidel určených pro veřejnou dopravu osob, nýbrž stanovilo v § 18, že stačí schválení pouze určitého typu vozidla po případě se vyžadovalo podle § 19 i schválení jednotlivého vozidla schváleného již typu, jestliže vozidlo dodatečnou konstruktivní změnou podstatných částí provozního mechanismu již neodpovídá schválenému typu. Mohla proto pojišťovna v čl. 1 dodatečných ustanovení mít na mysli jen ona motorová vozidla, jež byla úředně schválena podle posléze uvedených předpisů. Jestliže pojišťovna učinila čl. 1 dodatečných ustanovení v nezměněném doslovu součástí smlouvy uzavřené se žalovaným dne 8. července 1935 a žalovaný s tím souhlasil, stal se řečený článek závazným pro oba smluvce, zejména když se zák. č. 81/1935 a tudíž i jeho § 7 stal podle § 94 a podle § 147, odst. 1, prov. vládn. nař. č. 203/1935 Sb. z. a n. účinným teprve dnem 1. listopadu 1935. Nepřekáželo proto žádné zákonné ustanovení tomu, že pojišťovna neomezila své nebezpečenské riziko přizpůsobením čl. 1 dodatečných ustanovení všeobecných pojistných podmínek k ustanovení § 7, odst. 2, zák. č. 81/1935 a § 42 vl. nař. č. 203/1935 Sb. z. a n.

Neuhasl ani zájem na pojištění podle § 63 zákona o pojistné smlouvě č. 145/1934 Sb. z. a n., neboť nevyšlo-li motorové vozidlo z úchovy pojistníka, mohl ho pojistník i dále užívat, třebaš snad neoprávněně, a není možnost ta vyloučena ani proto, že motorové vozidlo má vady, neboť i ty lze napravit, a motorové vozidlo nebylo také zajištěno podle § 69 zákona č. 77/1935 Sb. z. a n. Tvrdí-li se v dovolací odpovědi, že důchodkový kontrolní úřad zajistil vozidlo dne 27. dubna 1937, tedy dokonce až po vydání rozsudku prvního soudu, jde tu podle § 504, odst. 2, c. ř. s. o nedovolenou novou skutečnost.

Čís. 16973.

Předpis § 126 konk. ř. se nevztahuje na zajišťovací exekuci. Věřitel nemusí v návrhu na povolení zajišťovací exekuce podle § 371 č. 1 ex. ř. vedené proti správci konkursní podstaty tvrdit nebo doložit, že se marně pokusil o postup podle § 126 konk. ř. ani že konkursní podstata stačí k uspokojení jeho nároku.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, R I 647/38.)

Vymáhající věřitelka navrhla, aby jí podle dosud nepravoplatného rozsudku, vydaného proti správci konkursní podstaty, byla proti správci

konkursní podstaty firmy M. povolena exekuce k zajištění útrat řízení první stolice a řízení odvolacího. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Již z návrhu na povolení zajišťovací exekuce pro útraty sporu, vedeného správcem podstaty, musilo být prvnímu soudu patřno, že jde o pohledávku za podstatou podle § 49 č. 2 konk. ř., při čemž není rozhodující, zda byly ony útraty přisouzeny k zaplacení podle předpisů konkursního řádu, či nikoli. Pohledávky za podstatou mohou být uspokojeny podle předpisů §§ 50 a násl. konk. ř. a musí být postupováno ve smyslu § 126 konk. ř., nikoliv však přímo exekučně vymáhány na konkursní podstatě bez šetření předpisu § 126 konk. ř. Že by byla vymáhající věitelka žádala nejprve zajištění pohledávky od správce podstaty po případě žádala za odpomoc u konkursního komisaře, neuvedla ani sama v exekučním návrhu, takže návrh neobsahuje důležité údaje pro soud exekuci povolující, předepsané podle § 54 č. 3 ex. ř. Měl proto první soud zamítnouti takový návrh. Má-li ustanovení § 126 konk. ř. na mysli pohledávky pravoplatně určené a vykonatelné (viz Voska: Konkursní, vyrovnací a odpůrčí řády, str. 352), pak tím spíše platí pro pohledávky, jež nejsou dosud vykonatelné, že jest postupovati podle § 126 konk. ř. Vždyť jinak by takto mohla být odňata správci konkursní podstaty dispozice s hotovostí podstaty, což jest velmi často po realizaci vlastně celá podstata, a to na dobu značně dlouhou, takže by ani nemohly být zapraveny hotové výdaje (§ 50, odst. 2, konk. ř.). Bylo proto rekursu vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil co do útrat sporu první stolice usnesení soudu první stolice, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Co se týká útrat odvolacího řízení, nemůže být pro ně podle § 371 č. 1 ex. ř. pro ně povolena zajišťovací exekuce, jak bylo dovoleno v rozh. č. 3731 Sb. n. s. Potud není tedy dovolací rekurs důvodný.

Pokud se však týká zásadní otázky, zda může vůbec být povolena zajišťovací exekuce pro útraty, jež byly soudem první stolice přisouzeny věiteli v odpůrčím sporu proti správci konkursní podstaty, jest přisvědčiti názoru dovolacího rekursu, že zajišťovací exekuce v tom případě není žádným zákonným ustanovením vyloučena, takže platí o ní všeobecné předpisy o pohledávkách za podstatou a o zajišťovací exekuci.

Při uhrázování exekuci je sice věiteli dáno na výběr, zda chce postupovati podle § 126 konk. ř. nebo vésti přímo exekuci, ale o zajišťovací exekuci se § 126 konk. ř. vůbec nezmiňuje.

V návrhu na povolení zajišťovací exekuce nemusí věitel tvrditi nebo doložiti nic více, než že jsou splněny podmínky vytčené v § 371 ex. ř. Nemusila tedy vymáhající věitelka tvrditi nebo doložiti, ani že se marně pokusila o postup podle § 126 konk. ř., aniž že jmění konkursní podstaty stačí k uspokojení jejího nároku.